

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4OboE/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	4605210592
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4605210592.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnému: O. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom: O., o vymoženie 115,71 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 12Er/2666/2005, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoE/120/2012-86 zo dňa 21. decembra 2012, právoplatné dňa 26. februára 2013, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávneného zastavuje.
Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietla.
Dovolanie oprávneného odmieta.
Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdny exekútor Mgr. Ing. Ivan Šteiner, PhD. so sídlom Exekútorského úradu v Novom Meste nad Váhom, žiadosťou zo dňa 04. 10. 2005, Okresnému súdu Topoľčany ako súdu prvého stupňa doručenou dňa 10. 10. 2005 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 2258/2005, NZ 21487/2005, napísaná dňa 15. 05. 2005 na Notárskom úrade JUDr. Ondreja Duriaca so sídlom v Partizánskom. Okresný súd dňa 17. 10. 2005 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5406 003442 * na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. 1. 9). Následne uznesením č. k. 12Er/2666/2005-64 zo dňa 13. 06. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil, návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a súčasne uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 240,30 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že naň nemá právo žiaden z účastníkov. Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako Krajský súd v Nitre ako súd odvolací svojím uznesením č. k. 9 CoE/19/2011-54 zo dňa 31. 10. 2011 zrušil predchádzajúce uznesenie

prvostupňového súdu č. k. 12Er/2666/2005-21 zo dňa 09. 12. 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa svoje nové rozhodnutie v zastavujúcej časti právne odôvodnil ust. § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 EP a § 22 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Po oboznámení sa so spisom dospel k záveru, že notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom, je neplatným právnym úkonom, pretože odporuje zákonu a zároveň ho obchádza. Mal za to, že v danom prípade existuje reálny rozpor v záujmoch povinného a v záujmoch Mgr. Tomáša Kušníra, ktorý povinného zastupoval pri spisovaní notárskej zápisnice. Rozpor v záujmoch videl v tom, že povinný Mgr. Kušníra splnomocnil na tento úkon ešte v zmluve o úvere a samotné splnomocnenie neobsahovalo špecifikáciu právneho záväzku. Dodal, že v prípade Mgr. Tomáša Kušníra ako splnomocnenca išlo o osobu známu iba oprávnenému a vybratú výlučne oprávneným, bez možnosti ovplyvnenia tohto výberu povinným a tiež bez toho, aby povinný prišiel s touto osobou do kontaktu. S poukazom na uvedené súd zastal názor, že záujmom splnomocnenca bolo konať v súlade s požiadavkami oprávneného a za toto konanie si vyúčtoval aj trovy právneho zastúpenia pri spísaní notárskej zápisnice. Podľa názoru súdu bolo preto v záujme splnomocnenca, aby v každom prípade došlo k spísaniu notárskej zápisnice, kým záujmom povinného nebolo dospieť až k spísaniu notárskej zápisnice, pretože tým sa mu neúmerne zvýšili náklady v súvislosti so splácaním úveru a na základe notárskej zápisnice mal oprávnený možnosť domáhať sa zaplata pohľadávky v exekučnom konaní bez toho, aby o povinnosti dlžníka rozhodol najskôr nezávislý súd. Keďže záujmy splnomocnenca a splnomocniteľa boli diametrálne odlišné, súd prvého stupňa dospel k záveru, že Mgr. Kušnír nebol spôsobilý zastupovať dlžníka pri spisovaní notárskej zápisnice, a preto považoval tento právny úkon za absolútne neplatný v zmysle § 39 OZ. Následne exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Súčasne zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, považujúc ho za bezpredmetný. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 200 ods. 2, § 203 ods. 1 a § 196 EP a na ich náhradu zaviazal oprávneného z dôvodu, že podal návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorý je neplatným právnym úkonom. Na základe takéhoto neplatného právneho úkonu nebolo možné ďalej viesť exekúciu s poukazom aj na zistenú nemajetnosť povinného. Záverom rozhodol aj o trovách konania podľa § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 80), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá O. s. p. predložené Krajskému súdu v Nitre ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 9CoE/120/2012-86 zo dňa 21. 12. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne s poukazom na § 36 ods. 5 EP zamietol návrhy oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že povinnému ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Odvolací súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvého stupňa, že došlo k rozporu záujmov splnomocneného zástupcu a zastúpeného v zmysle § 22 ods. 1 OZ. Uvedený rozpor spočíval v tom, že právny zástupca povinného, ktorý by mal povinného pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere oprávneným, čo malo za následok, že povinný si nemohol Mgr. Tomáša Kušníra ako svojho zástupcu vybrať na základe svojej vôle. V dôsledku neplatného plnomocenstva podľa § 39 OZ je neplatné aj vyhlásenie Mgr. Tomáša Kušníra v predmetnej notárskej zápisnici. Táto nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Postup súdu prvého stupňa, ktorý exekúciu zastavil, bol preto odvolacím súdom vyhodnotený za správny. Na zdôraznenie jeho správnosti odvolací súd poukázal tiež na skutočnosť, že Mgr. Tomáš Kušnír nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinného ani z dôvodu, že zastúpenie na základe plnomocenstva vzniklo súčasne s uzavretím zmluvy o úvere, teda v čase, keď žiadny dlh neexistoval, nebola známa ani jeho výška, a preto povinný nemohol ani dlh uznať,

či splnomocniť iného na takéto uznanie. Odvolací súd zdôraznil, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti, preto takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Okrem toho súčasťou notárskej zápisnice bolo aj vyhlásenie zástupcu povinného o tom, že uznaný dlh zaplatí v lehote, ktorú si určil pravdepodobne zástupca povinného sám bez toho, aby mu povinný na takýto úkon udelil plnú moc. Na základe takéhoto konania zástupcu bol potom povinný zaviazaný na splatenie svojho dlhu v lehote, o ktorej nemal ani vedomosť, rovnako ako ani nemal vedomosť o výške, ktorú má zaplatiť.

Odvolací súd za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku oprávneného spočívajúcu v tvrdení, že súd prvého stupňa posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol. V tejto súvislosti uviedol, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je takým procesným rozhodnutím, ktoré by v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. tvorilo prekážku veci rozsúdenej. Rovnako za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva bola posúdená notárom a zdôraznil, že súd nie je viazaný právnym názorom notára pri spisovaní notárskej zápisnice.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 02. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. 1. 99 - 100), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f/“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) s keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p, a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Nitre ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo, vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,

c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,

e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 OZ, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. 1. 111 -114). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na

ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 CoE 30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3 CoE 43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4 CoE 40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6 Co 48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3 OboE 39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4 OboE 7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4 OboE 27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4 OboE 112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236

ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplyva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) jedaná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdovv exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44ods. 1 EP).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného

exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Do volací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica, z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov, nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. V danom prípade súd síce exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/, avšak stalo sa tak uznesením zo dňa 13. 06. 2012, a teda ešte pred účinnosťou novely EP. Vzhľadom na uvedené, nariadenie pojednávania podľa § 57 ods. 5 EP potrebné nebolo. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesné úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal pretože mu v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.